

László Noémi

LEGENDÁK

Legendák virulnak tar bokrokon,
regények mélyvörös óbora csordul.
Barázdát vet a föld, a homlokom,
úszik a hold, a szívem kifordul.

Fürdik a fényben. Csupa moha.
Nézd, ez az oldal északra néz.
Ide húzódott a sok mostoha,
ide a könnyű, ide a nehéz.

Itt mocoognak az enyves idők,
itt ez a kátyú: a szülői ház.
Szépek és rútak, rossz szeretők.
Ettől a hideg most is kiráz.

Itt van a félsz is, reszket előttem.
Ághegytől ághegyig fonalat szőttem.

MÉRNÖK

Mérmőke lettem: írom a tájat.
Konokul, lassan. Ez a való.
Mélység, magasság, ívforma, járat:
minden mindenhez kapcsolható.

Súrolják egymást szavak és évek,
havak és ágak, tekintetek.
Amikor alszom, akkor is nézek.
Emlékként bármit elvihetek.

Téged is viszlek, elviszlek innen.
Lázasan bámulok fűre és fára.
Hordom a világot emlékeimben.
Átmenekítem a túlvilágra.

Kőszomorúság, szénfájdalom –
lépésről lépésre átgondolom.

VÁLTOZATOK

Mindegyik változat ugyanúgy fájhat.
Iszabpól, lángból lég-Ikarosz.
Tárd ki szelekből szakított szárnyad,
repülj. Az emlékezet visszahoz.

Repülj! A képek visszaterelnek,
múlt idők árja visszasodor.
Ószülő fejjel makacsul gyermek,
árnyas fák alatt hajladozol.

Repülj. Fonalt sodor a lélek,
összeköt, összetart, mágnes a föld.
Fűszálak benne az emlékképek,
amíg szem ellát, feszül a zöld.

Repülj. Valami majd visszavon.
Legendák virulnak tar bokrokon.

ÉLŐ

Kirajzolódnak a levegőben
tenyerek, ujjak, törzsek és lábak.
Egyik gyönyörű, másik erőtlen,
élő oszlopok emléke, állnak.

Emlékezetem kőcsarnokában
a napfény mindig másra vetül,
de mindet láttam, mindet megláttam,
és megtartottam, végezetül.

A levegőben kirajzolódnak,
általuk mindenhol otthon vagyok.
Vacogó testek, tegnap és holnap,
összehajolnak a múltó napok.

Ha végül minden csak az, ami,
ez a kép, ez fog megtartani.